

Les oběšenců

Jmenuji se Christian Lambert a býval jsem vědeckým pracovníkem v jednom nejmenovaném výzkumném ústavu kdesi na severozápadě. Spolu s dalšími osmi odborníky jsme pracovali na výzkumném projektu, který měl přinést lidstvu pozoruhodné a nedocenitelné výsledky – zachování životních forem po jakékoliv pozemské katastrofě. Tedy původně. Později, když jsme pochopili, co jsme dokázali a co máme vlastně v ruce, jsme se zaměřili na zachování **jen některých životních forem**... Nebudu zabíhat do podrobností, ale pro pochopení mého příběhu musím přece jen něco uvést – při výzkumu jsme s kolegy prováděli pokusy na laboratorních krysách, králících, psech a opicích.

Z domova do ústavu jsem to měl doslova pár kroků - přes menší borovicový lesík, či spíš lesopark, ale tuto cestu jsem nikdy nepoužíval; jezdil jsem do zaměstnání automobilem, stejně jako všichni mí spolupracovníci.

Nevím už přesně, kdy to začalo, ale jedné noci mě probudil děsivý sen: *šel jsem do ústavu lesem pěšky a na stromech jsem viděl oběšené opice, které mě však upřeně sledovaly očima.* Brrr... Jenže to neskončilo. Tato noční můra se opakovala noc co noc, nevím už kolikrát. Špatně jsem spal, probouzel jsem se propocený hrůzou, nedokázal jsem se na nic soustředit.

Nikomu jsem se s podivnými, stále se opakujícími sny, nesvěřil. Pomalu, ale jistě jsem začínal podléhat jakési duševní rozpolcenosti – že by to bylo nějaké znamení, varování, hrozba??? Ale pak jsem si řekl: „dost – jsi vzdělanec, technického a racionálního uvažování, přece nebudeš věřit na „duchy“. A napadla mě spásná myšlenka. Začal jsem do ústavu skutečně chodit pěšky, přes les. A vida! Podivné sny ustaly, jako když utne a mně se zase vrátil zdravý spánek a klid.

Tak šel čas a já si na každodenní cestu lesem zvykl – byla to koneckonců příjemná procházka před započítím pracovních povinností. Náš výzkumný program se blížil ke svému – a jak se zdálo – velmi zdárnému konci. Majitelé tohoto geniálního projektu – k nimž jsem také patřil, budou moci rozhodovat o tom, které druhy zvířat a které skupiny lidí na této planetě zůstanou. A není třeba čekat na žádnou katastrofu. Selektce může začít hned...

A tak jsem se i tehdy vracel z práce lesem domů, navíc v dobré náladě a plný uspokojení. V podvečerním přitnutí jsem spatřil cosi na větvích borovic. Viselo na nich mých osm spolupracovníků. Devátá oprátka byla prázdná...